ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μωάμεθ κι' ή ψυχή του. Ένας καθρέφτης, ποὺ ὁ καθένας βλέπει τὴ μορφή του... Ο κλέφτης ποὺ στραβώθηκε! Ο ἀθῶος μουσικός, ποὺ πλήρωσε τὰ σπασμένα... Ο Μωάμεθ κι' ἡ γρηά. Ο Χριστός, ὁ διάβολος κι' ἡ πελατεία του. Ἡ ἔξυπνη ἀπάντησι ἑνὸς Τούρκου ἀπεσταλμένου. Ο σάχης τῆς Περσίας κι' ὁ σοφός, κτλ. κτλ.

ΙΑ μέρα ὁ Μωάμεθ, ὁ προφήτης, ἦταν καθισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ σκηνή, μὲ καμπόσους ἀπ' τοὺς ὀπαδούς του. Ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπρός του κάποιος ποὺ δὲν τὸν συμπαθοῦσε καὶ πολύ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὦ! προφήτη! Τί ἄσχημος ποὺ εἶσαι!...

—Ἔχεις δίκηο! τοῦ ἀποκρίθηκε ψύχραιμα ὁ Μωάμεθ.

Σὲ λίγη ὥρα, κάποιος ἄλλος μπῆκε στὴ σκηνή. Αὐτὸς εἶχε μάθει τὴν προστυχιὰ ποὺ ἔκανε ὁ πρῶτος, καὶ θέλοντας νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν κακὴ ἐντύπωσι, εἶπε στὸ Μωάμεθ:

—Ὦ, προφήτη! Τί ὥμορφος ποὺ εἶσαι!...

—Ἔχεις δίκηο! ξαναεῖπε ἥσυχα ὁ Μωάμεθ.

Οἱ ὀπαδοὶ ὅμως τοῦ προφήτη, ἀπόρησαν, ἀκούγοντάς τον νὰ δικαιώνῃ τὸν ἕναν ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον, δυὸ ἀγνώστους, ποὺ εἶχαν πῆ δυὸ πράματα τόσο ἀντίθετα! Ἕνας, μάλιστα, εἶχε τὴν περιέργεια νὰ τὸν ρωτήσῃ, γιατὶ συμφώνησε καὶ μὲ τοὺς δυό...

—Ἡ ψυχή μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ προφήτης, εἶν' ἕνας καθαρὸς καθρέφτης, κι' ὅσοι κυττάνε μέσα του, βλέπουν τὴ δική τους τὴν ψυχή! Ο πρῶτος ἔχει ἄσχημη ψυχή, καὶ τὴν εἶδε στὸν καθρέφτη ἄσχημη. Ο ἄλλος ἔχει ὥμορφη ψυχή, γι' αὐτὸ τὸ εἴδωλο ποὺ εἶδε στὸν καθρέφτη, ἦταν κι' ἐκεῖνο ὥμορφο καὶ συμπαθητικό...

* * *

Κάποιος κλέφτης, ποὺ εἶχε μπῆ τὴ νύχτα στὸ σπίτι ἑνὸς ράφτη, καθὼς ψαχούλευε στὸν τοῖχο, ἔβγανε τὸ μάτι του σ' ἕνα καρφί...

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσιάστηκε στὸν κατῆ καὶ κατηγόρησε ὡς ἔνοχο τοῦ στραβωμοῦ του τὸ ράφτη! Τότε ὁ δικαστὴς φώναξε τὸ ράφτη, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ο ἄνθρωπος αὐτὸς παραπονιέται ὅτι, ἀπὸ φταίξιμο δικό σου, ἔχασε τὸ μάτι του. Εἶχες λοιπὸν ἐπίτηδες καρφώσει ἐκεῖνο τὸ καρφὶ στὸν τοῖχο;...

—Ὄχι, κατῆ μου! φώναξε ὁ ράφτης. Ἐγὼ εἶμ' ἕνας φτωχὸς ἐργάτης, κι' εἶχα βάνει τὸ καρφὶ ἐκεῖ, γιὰ νὰ κρεμάσω τὶς φορεσιὲς τῶν πελατῶν μου...

Ο κατῆς ἄνοιξε τὸ κοράνι, διάβασε τὴ σχετικὴ περιγραφή, ποὺ ἔλεγε: «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφασί του...

—Λυτήσου με, κατῆ μου! ἄρχισε νὰ κλαίγεται τότε ὁ ράφτης. Λυτήσου τὰ παιδιά μου! Ἐγὼ εἶμ' ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ ζῶ ἀπὸ τὰ μάτια μου! Πῶς θὰ ράβω, ὅταν στραβωθῶ; Ο γείτονάς μου ποὺ στραβώθηκε, εἶνε κυνηγός καὶ δὲν χρειάζεται παρὰ τὸ ἕνα του τὸ μάτι, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ σημαδεύει, κλείνει τόνα του τὸ μάτι καὶ πυροβολεῖ. Φανοῦ λοιπὸν δίκαιος, κατῆ μου, κι' ἄσε μου καὶ τὰ δυό μου τὰ ματάκια...

Ο κατῆς, εἴτε ἐπειδὴ συγκινήθηκε ἀπ' τὰ λόγια τοῦ φτωχοῦ ράφτη, εἴτε ἐπειδὴ θεώρησε τὸ ἐπιχείρημά του πειστικό, ἔστειλε καὶ φώναξε τὸν κυνηγό. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος διαμαρτυρήθηκε:

—Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε, ὅτι γιὰ νὰ σημαδέψω, κλείνω τόνα μάτι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καθορίσω καὶ νὰ γεμίσω τὸ ὅπλο μου, ἔχω ἀνάγκη κι' ἀπ' τὰ δυὸ μάτια μου... Ἀφοῦ ὅμως, κατῆ μου, θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ βγάλῃς κάποιο μάτι, δὲν στέλνεις νὰ φωνάξῃς τὸ γείτονά μου τὸ μουσικό; Αὐτὸς εἶνε, ἴσα-ἴσα, ποὺ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τὰ μάτια του!

Κάθε φορὰ ποὺ παίζει τὴ φλογέρα του, κλείνει καὶ τὰ δυὸ του μάτια, κι' ὅταν τὸν ρωτᾶς γιατί, σοῦ λέει πὼς ἔτσι νοιώθει τὸ σκοπὸ καὶ παίζει πιὸ καλά...

Κι' ἐπειδὴ κάποιος ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα γιὰ τὸ γόητρο τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κατῆς ἔστειλε φώναξε τὸ μουσικό, κι' ἀφοῦ διάταξε καὶ τοὺβγαλαν τὸ μάτι, τοῦ εἶπε κατόπιν:

—Νὰ χρωστᾶς χάρι στὸν Ἀλλάχ, ποὺ δὲν σοὺβγαλα καὶ τ' ἄλλο...

Κι' ἀπὸ τότε, θέλουν νὰ ποῦν, ὑπάρχουν τόσοι μουσικοὶ τυφλοὶ στὰ παζάρια τῆς Ἀνατολῆς...

* * *

Ένας Ἄραψ χρονογράφος ἀναφέρει ὅτι, κάποτε, μιὰ γρηὰ γυναίκα ρωτοῦσε τὸ Μωάμεθ, σὰν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, γιὰ νὰ πάῃ στὸν Παράδεισο.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτα, κυρά μου! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ προφήτης. Ο Παράδεισος δὲν εἶνε γιὰ τὶς γρηές...

Ἡ γρηὰ ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ.

Κι' ὁ Μωάμεθ τὴ λυπήθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Ἔννοια σου, καὶ μὴν κλαῖς, κυρά μου! Ἂν στὸν Παράδεισο δὲν βρίσκονται γρηές, αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ ὅσοι περνᾶνε τὸ κατῶφλι του ἀμέσως ξανανειώνουν....

—Εὐλογημένος νἆναι ὁ Ἀλλάχ! φώναξε τότε ἡ γρηά, κι' ἔφυγε παρηγορημένη καὶ χαρούμενη.

* * *

Μιὰ μέρα, λέει μιὰ παλιὰ ἀραβικὴ παράδοσι, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπάντησε τὸ Διάβολο, ποὺ πήγαινε μὲ τέσσερα γαϊδούρια, καταφορτωμένα.

—Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε.

—Κουβαλάω διαλεχτὴ πραμάτια γιὰ τὴν πελατεία μου! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Διάβολος.

—Καὶ τί λογῆς πραμάτια κουβαλᾶς; ρώτησε μὲ γλύκα ὁ Χριστός.

—Λογῆς - λογῆς! ἀποκρίθηκε περήφανα ὁ Διάβολος. Νά, πρῶτα-πρῶτα, ἐδῶ πέρα ἔχω ἕνα σακκὶ γεμᾶτο σκληρότητα...

—Καὶ ποιὸς ἀγοράζει ἀπ' αὐτήν;

—Οἱ ἡγεμόνες!

—Καὶ τί ἄλλη πραμάτια κουβαλᾶς; ρώτησε πάλι ὁ Χριστός.

—Τὸ φθόνο...

—Καὶ ποιὸς ἀγοράζει ἀπ' αὐτόν;

—Οἱ σοφοί!

—Καὶ στὸ τρίτο ζῶο, τί ἔχεις φορτωμένο; ξαναρώτησε ὁ Χριστός.

—Τὴν ἀπάτη! ἀποκρίθηκε ὁ Διάβολος.

—Κι' ἀπ' αὐτὴ ποιὸς ἀγοράζει;

—Οἱ ἔμποροι!

—Καὶ στὸ τέταρτο ζῶο, τί ἔχεις φορτωμένο;

—Σ' αὐτὸ ἔχω φορτωμένο τὴν πονηρία...

—Καὶ ποιὸς ἀγοράζει πάλιν ἀπὸ δαύτη;

—Ἡ γυναῖκες! ἀποκρίθηκε ὁ Διάβολος.

Ο διάλογος τελείωσε ἐδῶ, κι' ὁ καθένας τράβηξε τὸ δρόμο του. Ο Ἰησοῦς Χριστὸς περπατοῦσε τώρα μελαγχολικός... Ποιὸς ξέρει! Ἴσως νὰ συλλογιζόταν πὼς ὁ Διάβολος ἔχει πιὸ μεγάλη πελατεία στὸν παληόκοσμο ἐτοῦτο κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ Θεό...

* * *

Ένας Ἀνατολίτης δικαστὴς δέχτηκε, κάποτε, τὴν ἐπίσκεψη μιᾶς φτωχῆς γυναίκας.

—Ο ἄντρας μου πέθανε! ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ, κλαίγοντας ἐκείνη. Ἄφησε τὸν πατέρα του, τὴ μάννα του, κι' ἄφησε καὶ μένα, χήρα μὲ παιδιά! Ἄφησε καὶ περιουσία, κι' ἠρθα, κατῆ μου, νὰ σὲ συμβουλευτῶ, πῶς νὰ τὴ μοιράσουμε, γιὰ νὰ μὴ μαλώσουμε...

Κι' ὁ κατῆς τῆς εἶπε:

—Ο πατέρας κι' ἡ μητέρα θάχουν, γιὰ μερτικό τους, τὴ λύπη ποὺχασαν τὸ γιιό τους. Τὰ παιδιὰ θάχουν, γιὰ μερτικό τους, τὴν ὀρφάνια τους. Γιατὶ ποιὸς βλέπει ὀρφανὰ καὶ δὲν τὰ συμπονεῖ; Ὅσο γιὰ τὴ χήρα, αὐτὴ θὰ εἶν' ἐλεύθερη νὰ πάρῃ ἄλλον ἄντρα! Οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ἂν εἶνε πλούσιοι, τί τὴ θέλουν τὴν κληρονομιά; Ἂν, πάλι, εἶνε φτωχοί, θὰ μείνουν μὲ τὴ φτώχια τους! Μένει τώρα ἡ περιουσία!... Αὐτή, κυρά μου, νὰ τὴ δώσετε σὲ μένα, γιατὶ μονάχα ἂν φύγει ἀπ' τὰ χέρια σας, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ μὴ μπλέξετε μὲ τὰ δικαστήρια καὶ νὰ μὴν ἀρχίσετε δίκες καὶ φασαρίες, ποὺ θὰ γεννήσουν ἀνάμεσό σας τὶς ἔχθρες καὶ τὰ μίση...

Καὶ τοὺς δούτηξε τὴν περιουσία.

* * *

Ο Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου Μουλὰκ Ἰσμαὴλ, εἶχ' ἐπιφορτίσει ἕναν ἀπ' τοὺς πρεσβευτάς του νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸ Λουδοβίκο τὸ Δέκατο Τέταρτο τῆς Γαλλίας, τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, πριγκηπίσσης ντὲ Κοντέ.

—Καὶ πῶς γίνεται νἆχετε χαρέμια καὶ πολλὲς γυναῖκες; ρώτησε ἡ πριγκήπισσα τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Σουλτάνου.

—Ὑψηλοτάτη, ἀποκρίθηκε μ' ἑτοιμότητα πνεύματος ὁ ἀπεσταλμένος, ἡ ἐξήγησι εἶν' εἰκολη: Χρειάζονται πολλὲς γυναῖκες τοῦ τόπου μας, γιὰ νὰ συγκεντρώσουν τὰ χαρίσματα ποὺ συγκεντρώνει μιὰ Γαλλίδα, μόνη της...

Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ δὲν ἔπεισε δέβαια τὴν ὥμορφη πριγκήπισσα, ἀλλὰ τὸ κομπλιμέντο τὴν κατεγοήτευσε...

ΕΔΙΘ, (δακρύζοντας). — Μά... τώρα πειά, Κάρολε... Ἐγώ...

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Μὴν διστάζεις νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, Ἐδίθ. Πές μου... Θέλεις;

ΕΔΙΘ. — Θέλω... Ἀλλά... εἶμαι...

ΚΑΡΟΛΟΣ, (διακόπτοντάς την μ' ἕνα φίλημα στὸ στόμα). — Σῶπα... Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ὅπως κι' ἂν εἶσαι... Καὶ ποῦ ξέρεις;... Μπορεῖ νὰ γίνῃς καλὰ μιὰ μέρα... Ἀσφαλῶς θὰ γίνῃς καλά. Ἡ ἀγάπη μου θὰ σ' ἀναστήσῃ...

ΕΔΙΘ. — Κάρολε, καλέ μου Κάρολε, πολυαγαπημένε μου!...

(Τὸν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καὶ κλαίει σὰν μικρὸ παιδί).